

Vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli

Je-li zajištěná pohledávka v insolvenčním řízení řádně zjištěna, pak okolnost, že případně probíhá (pravomocně neukončené) trestní řízení, jehož výsledek by mohl vést ke zpochybnění některého z předpokladů, na nichž spočívá existence zjištěné zajištěné pohledávky, není v žádném směru důvodem k vyloučení postupu dle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona (k vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli), pro který je rozhodující stav v době vydání rozhodnutí o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli. Okolnost, že v budoucnu možná (snad) bude jednání, jež vedlo ke vzniku pohledávky, posouzeno jako trestné, je právně bezvýznamná, jestliže v rozhodné době zde (při řádně zjištěné pohledávce) takového rozhodnutí není.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 67/2013, ze dne 29.8.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka J.R., bytem v S., vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 8 INS 113/2010, o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, o dovolání dlužníka, zastoupeného Mgr. Patrikem Graňákem, advokátem, se sídlem v Českém Těšíně, Štefánikova 1734/10, PSČ 737 01, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. ledna 2013, KSOS 8 INS 113/2010, 3 VSOL 589/2012-B-60, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 16. května 2012, č. j. KSOS 8 INS 113/2010-B-36, Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“):

- 1/ Udělil insolvenčnímu správci dlužníka Mgr. R.K. souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení a/ ve výši 292.187,20 Kč zajištěnému věřiteli č. 3 Českomoravské stavební spořitelně, a. s., b/ ve výši 422.846,68 Kč, zajištěnému věřiteli č. 10 Four elements spol. s r. o. a uložil insolvenčnímu správci vyplatit tyto částky zajištěným věřitelům do 15 dnů od právní moci usnesení (bod I. výroku).
- 2/ Uložil insolvenčnímu správci podat insolvenčnímu soudu písemnou zprávu o provedeném vydání výtěžku zajištěnému věřiteli do 30 dnů od právní moci usnesení (bod II. výroku).
- 3/ Povolil insolvenčnímu správci zálohu na odměnu ve výši 17.229,73 Kč (bod III. výroku).

Souhlas s vydáním specifikovaného výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli č. 10 odůvodnil insolvenční soud poukazem na ustanovení § 298 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a na to, že pohledávka zajištěného věřitele byla v insolvenčním řízení zjištěna ve výši 10.327.976,- Kč (z toho ve výši 10.300.000,- Kč jako zajištěná).

K odvolání dlužníka Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu v napadeném bodu I. písm. b/ výroku.

Odvolací soud - vycházející z ustanovení § 298 odst. 1 až 3 a § 299 odst. 1 insolvenčního zákona - uzavřel, že insolvenční soud postupoval správně, jestliže výtěžek zpeněžení nemovitostí rozvrhl mezi zajištěné věřitele č. 3 a č. 10, neboť ve prospěch těchto věřitelů byly nemovitosti zatíženy zástavními právy. Zajištěné věřitele insolvenční soud uspokojil v souladu s ustanovením § 299 odst. 1 insolvenčního zákona.

Věřitel č. 10 přihlásil pohledávku vůči dlužníku do insolvenčního řízení ve výši 10.327.976 Kč (v rozsahu částky 10.300.000,- Kč jako zajištěnou) a pohledávka byla při přezkumném jednání konaném dne 4. května 2010 v plné výši zjištěna včetně práva na oddělené uspokojení ze zajištění nemovitostmi. Odvolací námitky dlužníka, že pohledávka věřitele č. 10 není po právu, měl odvolací soud za irelevantní, s tím, že insolvenční soud je v insolvenčním řízení vázán výsledkem přezkumného jednání a stavem, v jakém byly pohledávky u tohoto přezkumného jednání zjištěny.

Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), uváděje, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena a má být posouzena jinak. Jde (dle dovolatele) o otázku, zda je možné vydat usnesení o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, jehož pohledávka byla zjištěna ve smyslu insolvenčního zákona, ačkoliv probíhá trestní řízení o pohledávce, které může vést k závěru, že pohledávka neexistuje (jelikož vznikla v důsledku trestného činu a smlouva na základě, které pohledávka vznikla, je tudíž absolutně neplatná).

Dovolatel namítá, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. (tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Odvolacímu soudu dovolatel vytýká, že nesprávně pokládal usnesení insolvenčního soudu za věcně správné, ačkoliv v daném případě mělo být rozhodnutí o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli č. 10 vydáno až poté, co skončí příslušné trestní řízení.

Probíhá-li jiné řízení o zajištěné pohledávce, které může dospět k závěru, že právní úkon, na základě kterého pohledávka vznikla, je neplatný, není možné vydat usnesení o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli a je nutné vyčkat příslušného konečného rozhodnutí v rámci trestního řízení (pokračuje dovolatel).

Obdobná situace může podle dovolatele nastat, i když zjištěná pohledávka zajištěného věřitele nebude uspokojována, jelikož nic nebrání tomu, aby insolvenční správce následně podal odpůrcí žalobu na neúčinnost zástavní smlouvy; v případě úspěchu nebude možné pohledávku uspokojovat jako zajištěnou. Potud dovolatel obdobně odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 13. ledna 2011, sp. zn. 10 Cmo 183/2010. Jde o usnesení č. j. MSPH 88 INS 3125/2008-C5-4, 10 Cmo 183/2010-56, v němž Vrchní soud v Praze uzavřel, že rozhodnutí, jímž insolvenční soud určí, že právní úkon dlužníka (...) je neúčinným právním úkonem, má ten důsledek, že pohledávka insolvenčního věřitele (byť zjištěná) opírající se o takový právní úkon, se v insolvenčním řízení neuspokojí.

Insolvenční správce má ve vyjádření napadené rozhodnutí za správné a navrhuje dovolání zamítnout.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. července 2013, tj. naposledy ve znění zákona č. [399/2012](#) Sb.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodů

1. a 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání v této věci je přípustné dle ustanovení § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky (dovolatel formulované), která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli.

Podle ustanovení § 201 insolvenčního zákona, ve znění účinném v době, kdy se konalo přezkumné jednání o pohledávce věřitele č. 10, pro věc rozhodném, nevykonatelná pohledávka je zjištěna a/ jestliže ji nepopřel insolvenční správce, b/ jestliže insolvenční správce, který ji popřel, vezme své popření zpět, nebo c/ rozhodnutím insolvenčního soudu ve sporu o určení její pravosti, výše nebo pořadí (odstavec 1). Vykonatelná pohledávka je zjištěna, nebyla-li včas podána žaloba podle § 198 nebo byla-li taková žaloba zamítnuta anebo řízení o ní skončilo jinak než rozhodnutím ve věci samé (odstavec 2).

Na tomto základě Nejvyšší soud uvádí, že je-li zajištěná pohledávka v insolvenčním řízení řádně zjištěna, pak okolnost, že případně probíhá (pravomocně neukončené) trestní řízení, jehož výsledek by mohl vést ke zpochybnění některého z předpokladů, na nichž spočívá existence zjištěné zajištěné pohledávky, není v žádném směru důvodem k vyloučení postupu dle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona (k vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli), pro který je rozhodující stav v době vydání rozhodnutí o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli. Okolnost, že v budoucnu možná (snad) bude jednání, jež vedlo ke vzniku pohledávky, posouzeno jako trestné, je právně bezvýznamná, jestliže v rozhodné době zde (při řádně zjištěné pohledávce) takového rozhodnutí není.

Dovatelův úsudek, podle kterého má platit, že jakmile bude příslušné jednání orgány činnými v trestním řízení pravomocně posouzeno jako podvodné, bude to mít bez dalšího za následek (absolutní) neplatnost právního úkonu, o který se opírá zjištěná pohledávka zajištěného věřitele č. 10, nadto neodpovídá judikatuře Nejvyššího soudu na dané téma (srov. např. rozsudek ze dne 18. dubna 2006, sp. zn. 21 Cdo 826/2005, uveřejněný pod číslem 36/2008 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. prosince 2010, sp. zn. 31 Cdo 3620/2010, uveřejněný pod číslem 70/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.), jelikož dovolateli se prostřednictvím uplatněné argumentace nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)